

Dels soviets a la дума

Les eleccions russes, segons Llibert Ferri, no són el producte d'un consens, sinó d'un bombardeig, i això no deixarà de pesar en tota la дума de dos anys.

L'historiador Iuri Afanàssiev és qui té el *copyright* del terme "falsificologia". Per Afanàssiev la "falsificologia" vindria a ser la formulació teoritzada "científicament", en l'accepció soviètica del mot ciència, que permetria d'elevat a categoria de disciplina tots els mètodes de manifestació i d'organització de la realitat fets servir sota el règim comunista. I Afanàssiev lamenta que aquesta hipotètica matèria científica, la "falsificologia", hagi sobreviscut tant al PCUS i a l'URSS i hagi penetrat en la medul·la de la realitat política russa.

Diffícilment s'arribarà a saber quants morts va haver-hi en el bombardeig de la Casa Blanca, si cent i escaig com diuen oficialment, si cinc-cents com deia el general Volkogònov o més de mil cinc-cents com asseguren els líders nacional-comunistes. Tampoc no s'aclarirà què ha passat amb les signatures que recollien el partits i les coalicions per presentar-se a les eleccions legislatives del 12 de desembre. Sembla que moltes foren falsificades a dojo per poder inscriure candidatures, alhora que molts plec de signatures eren robats, també a dojo, per impedir la inscripció electoral de candidatures incòmodes com, per exemple, la de la Unió Popular Russa. Aquest partit, el més sofisticat dels anomenats nacional-comunistes o nacional-bolxevics, el dirigeix un orador, Serguei Baburin, amb una retòrica punyent, especialment odiada pel president Ieltsin i el seu aparell ideològic i administratiu.

Tot amb tot, el ieltsinisme en el poder no ha volgut cometre l'error de deixar sense representació electoral els anomenats "rojos i bruns". Un cop aplicada una variant de la "falsificologia" a Baburin, i posats fora de joc els sectors més recalitrants dels nacional-bolxevisme: l'ultracomunista Víktor Anpílov a la presó, els nazis de Barkàixov a la clandestinitat, el Front dissolt, el govern mateix ha decidit on aniran a parar el vots nacional-comunistes: el Partit Comunista de Rússia, que dirigeix Guennadi Ziugànov, i el Partit Agrari

Ieltsin: Un mal menor per Occident.

de Mikhaïl Làpxin recaptaran el vot roig; i l'ultranacionalista Vladímir Jirínovski, el vot bru. Les enquestes, que a Rússia no són pas gaire fiables, diuen que aquesta "coalició patriòtica" pot arribar a aconseguir més del 30% dels escons i que el líder comunista Ziugànov serà el cap de l'oposició.

Aquesta xifra del 30%, i fins i tot del 40%, també se l'adjudica el bloc ieltsinista que formen Iègor Gàidar, virtual candidat a primer ministre, el batlle de Sant Petersburg, Anatoli Sòbtxak, i el redactor dels decrets presidencials, Serguei Xakhrai. Aquest bloc és el que té més possibilitats de guanyar, pel simple fet que controla els mitjans de comunicació i tot l'aparell administratiu ieltsinista que, després del bombardeig del Soviet Suprem, ja no té cap contrapès fiscalitzador.

I al mig, al centre, la nomenklatura reciclada i un cert liberalisme heterodox i modernitzador es disputen un terreny que hauria de ser una mena de zona de moderació i d'apaivagament. El cap de la "patronal" industrial i de la Unió Cívica,

Arkadi Volski, no ha abandonat la lluita per intervenir en el procés de privatització i de reconversió de l'economia i sap que ho podrà fer millor si, a més de tenir poder fàctic, té representació parlamentària. Així mateix, el capital polític d'un altre centrista, Nikolai Travkin, líder del Partit Democràtic, és la seva gran influència dins les repúbliques federades. L'altre centrista carismàtic, l'economista Grigori Iavlinski, autor del mític programa dels 500 dies dels temps de la *perestroika*, prova de fer-se lloc explicant que el procés de privatització dut a terme a la ciutat de Nijni Nóvgorod seguint les seves teories és el primer exemple de capitalisme no salvatge. Però les previsions només concedeixen als centristes el privilegi de la frontissa i prou.

El 12 de desembre electoral rus es presenta, doncs, sota el signe de la polarització –patriotisme/occidentalisme, propietat/capitalisme salvatge, "democràcia/dictadura", "dictadura/democràcia"– i, planant-t'hi al damunt, totes les fantasies hagudes i per haver: el frau, la tupinada, el boicot d'algunes repúbliques, com la del Tatarstan. Però, sobretot, hi planen les ganes de venjar els fets d'octubre i la muntanya de cadàvers; les ganes de reconvertir les *dumes* en soviets a la primera oportunitat que es presenti. I no és gens descartable que, en la immensa Rússia profunda i siberiana, les forces patriòtiques i anti-ieltsinistes triomfants ho proclamïn en el primer plenari i la història torni a repetir-se i a emmetzinarse al cap de pocs mesos.

Les eleccions russes no són el producte d'un consens, sinó d'un bombardeig, i això no deixarà de pesar en tota la legislatura d'una дума de dos anys de durada i amb atribucions gairebé semblants a les d'aquella дума atorgada del tsarisme. A més, aquestes eleccions no es veu que puguin fer res per frenar el procés de salvatgisme mafiós: un sector de la població, el que millor sap manejar el kalàixnikov i el que també millor sap prescindir d'escrúpols, es dedica a depredar les forces físiques, materials i morals de la resta de la societat amb l'argument que cal fer la privatització i

la necessària acumulació de capital, base d'una sòlida economia de mercat. Depredació que es manifesta en esclats de violència contra els estrangers caucàsians i centrasiàtics, progrms del més vell estil tsarista i estalinia, com el manteniment de la *propiska* i la conversió de Moscou en una ciutat de peatge.

Rússia se'n va de cap a la terçmundit-

zació, amb un territori ple de focus conflictius i farcit d'armes nuclears; amb un exèrcit que ha descobert que pot treure profit del seu intervencionisme; amb una constitució elaborada i aprovada a l'inrevés –primer el referèndum; després, si cal, la дума ja se l'estudiarà– i un president valorat a Occident com un mal menor, però que suscita menys-

preus poc dissimulats cada cop que se li escapa un estirabot, un comentari impropcedent, un excés etflic. Es donen les condicions perquè la nostàlgia de l'imperi i de la superpotència i les ganes de restablir-los es manifestin amb més delit que mai. La qüestió dels noms i dels colors de les banderes tant se valdria.

Llibert Ferri

Un psiquiatra per al València CF

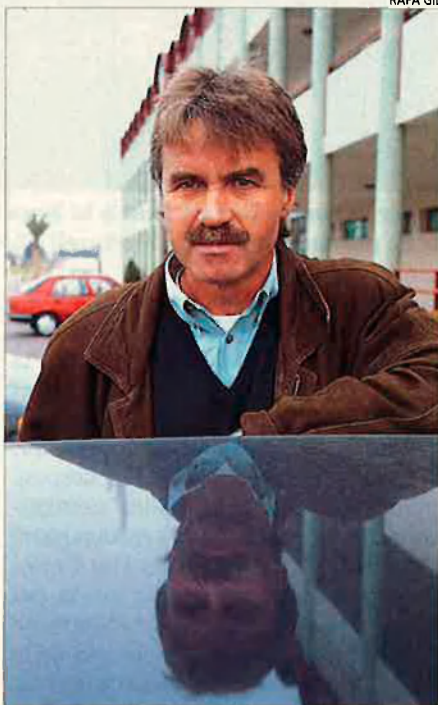
Les darreres derrotes han volat el cap de Hiddink i posat setge al del president Tuzón: al club ha esclatat la crisi. És el comentari de J. J. Pérez Benlloch.

Hiddink agradava a les senyores, i no ho dissimulaven. Potser era pels cabells blancs o per aquesta mirada esglaiada de tipus desvalgut que exhibia l'holandès, però el fet és que portava de cul les ties. No coneixerem mai la clau del mecanisme eròtic que les mobilitza. Als jugadors del València també els queia la bava amb l'entrenador i tampoc no ho han ocultat. Era un pare amantíssim que a penes els castigava el múscul. De Roberto conten que va advocar terminantment per la continuïtat del *mister*. Alguns directius i el diari *Las Provincias* advocaven així mateix per deixar les coses com estaven i esperar temps millors. Del president Tuzón no se sap què pensava. Se suposa que va escoltar i llegir els periodistes més influents i va optar per la línia de millor resistència. La seua especialitat és navegar, més que dirigir.

I l'afició, què dimonis volia l'afició? L'afició està fora de combat i quasi esbalaïda. Sobreviu a força d'acudits i d'humor negre. ("Qui juga de porter en el València? El de l'hotel Astoria, un automàtic de Fermax o Sempere?" és una de les malícies que circulen.) A falta de l'assistència psiquiàtrica que realment necessita, s'aferra a la rialla. Dotze gols en tres partits successius i encaixats de manera infamant és més del que podia aguantar el seu cos, per molt animós que es tinga. L'afició està abatuda i desconfiada. En poc més de 15 dies ha descobert que no tenia l'equip somniat, que els seus ídols estaven trencats i que ni tan sols s'atenien a un esquema de joc. En fi, ha constatat traumàticament el que Hiddink havia diagnosticat des de sempre. "Aquest es posa la bena abans de pegar-se la batacada", li retreien. La raó,

no obstant, estava de part del tècnic, però no va tenir personalitat per ser coherent amb ell mateix i abandonar el vaixell si no era capaç de dur-lo al port impossible que li exigien.

Però les coses, segons que veiem, no es quedaran en un mer canvi d'entrenador. La crisi ha somogut els dimonis familiars, ha il·luminat les profundes fissures d'un club tocat pel fat de la vulnerabilitat i el fatalisme del perdedor. En aquests moments ningú no es conforma amb el cap de l'holandès. Això no soluciona el problema d'una plantilla envellida i sense recanvis previstos; una directiva més pinto-

Hiddink. Finalment l'han despatxat.

resca que eficient; la síndrome de Romàrio, el fitxatge del qual va ser avortat pel mateix Tuzón; el ressentiment pel traspàs de Voro, els triomfs del qual en el " Depor" fan bambolles al Mestalla; la sagnia del planter valencià; els fitxatges sense nord i caríssims; la nul·la política de bon veïnat amb els clubs de la regió i, sobretot, la manca d'ambició, inversament proporcional a la salut econòmica de l'entitat i a la fidelitat d'una massa social inassequible al desànim. Només ha faltat que el Sevilla es pose per davant.

La crisi de veritat comença ara. L'oposició ha captat les flaqueses de poder constituït en la casa blanca i s'afanya a l'assalt. L'industrial Francesc Roig –bèstia negra de l'actual president– ha alçat ja la bandera amb un programa ambiciós. Es proposa insuflar alè renovador en l'afició i capitalitzar-ne el rèdit. Vol un València campió, i aquest és el seu eslògan. No és home que s'acovardisca per les xifres de molts dígitos, com és la directiva que resisteix i a la qual va pertànyer.

De fet ja ha esclatat la guerra i és previsible que uns altres candidats obriguem nous fronts. Tots coincideixen a dir que l'etapa de Tuzón va quedar amortitzada i que l'accionariat està més sensible que mai a la innovació. Es ficarà el club a la butxaca qui sàpiga restaurar la confiança de l'afició, renovar l'orgull ferit per les golejades recents i el fugaç miratge de les primeres jornades lligueres. Però una empresa semblant requereix més el divan del psiquiatra que el discurs electoralista. És a dir, que s'imposa un tractament de xoc. Llàstima que els financers i els empresaris indígenes no ho tinguen tan clar.

J. J. Pérez Benlloch